

Adresse til Rigsdagen.

Da den høie Rigsdag i Foraaret sluttede sine Forhandlinger med at udtale for Kongen sin undersaaftige Kjærlighed, Hengivenhed og Tillid til ham, ved Siden af sin Mistillid til Ministeriet, da havde denne Udtalelse Folkets levende Sympathie.

Paa Fælster og Volland synes det os rettest at henvende os directe til Kongen, da Rigsdagen ikke var samlet, og aabent udtale for Ham, hvad der rørte sig i os.

Men Kongen har tilkjendegivet os, at Han ikke kan modtage os.

Hvor meget det end har smertet os at blive nægtet Afgang til Kongen, saa ansee vi det som vor Pligt til de mange Hundrede, i hvis Navn vi skulde have talt, ikke at lade forsvinde et saa vigtigt Beviis paa Stemningen hos os. Vi henvende os derfor til den høie Rigsdag med Begjæring om, at den vil modtage den til Kongen stilede Fælsterske og Vollandste Adresse og tilstede, at den bliver oplæst i Rigsdagen.

Kjøbenhavn den 2. October. 1854.

Som valgte Deputerede for Fælster.

Erhødigst

P. L. Schytte. H. Hansen. Wied.

Adressen til Kongen er saalydende:

Allernaadigste Konge!

Den sidst samlede Rigsdag udtalte i sin Adresse, at den under de stedfindende Forhold maatte ansee det for en uafviselig Pligt, saavel i dens eget som i Folkets Navn, frimodig at yttre Mangel paa Tillid til det Ministerium, til hvilket Deres Majestæt havde overdraget Regjeringens Forvaltning. Og viselig — ingen sinde har den danske Rigsdag, under dens Forhandlinger, i høiere Grad end ved denne Leilighed repræsenteret det danske Folk. Men naftet den væsentlige Uoverensstem-

melse, der saaledes finder Sted mellem Ministeriet paa den ene og Rigsdagen og Folket paa den anden Side, maa umuliggjøre en heldig Samvirken mellem de to Første, har Ministeriet dog ikke endnu fundet sig foranlediget til at aftræde.

Under disse Omstændigheder — den i Ministeriet senere indtraadte Modification kunne vi nemlig ei betragte som Noget, der kan tilfredsstille Folket — ansee vi det, nu da Rigsdagen, Folkets rette Organ, ikke længere er samlet, for en paatrængende Pligt mod vort dyrebare, elskede Fædreland, frit og uforbeholdent at udtale for Deres Majestæt, hvad der ligger os paa Hjertet, saameget mere som Tausshed kunde udlægges enten som Ikkbilligelse af Rigsdagens Handlemaade eller som Ugyldighed for Fædrelandets Anliggender.

Allernaadigste Konge! Danmarks kommende Slægter ville velsigne Deres Navn, som vi velsigne det, for den dyrebare Gave, Deres Majestæt har skjænket os i Grundloven, Bærerens af Danmarks Frihed og den kostbareste Juvel i Deres Majestæts Krone. Men vor Kjærlighed til den indgiver os Frygt for den; vi troe den i Fare. Forhandlingerne i Rigsdagen, de umiddelbart derefter følgende Afstedigelser af høitstaaende, almeenagtede og hædrede Embedsmænd, der, støttende sig paa Grundloven og deres faste Overbeviisning, havde yovet at være Ministeriet imod, de mange Aktionsordrer mod den ikke ministerielle Presse og endelig Justitsministeriets Skrivelse i Anledning af Grundlovsdagens Festsjeholdelse kunne ingenlunde lade os haabe om det nuværende Ministerium: at det ærer og vil bevare vor Grundlov. Uengstende og truende ere tillige Europas politiske Tilstande. Vi kunne ikke, naftet vi glæde os ved og påafskjønne den Neutralitet, som Deres Majestæts Regjering for Diebliffet har vidst at tilveiebringe og flaffe Anerkjendelse, ganske forjage den Tanke, at Danmark ved dets Beliggenhed lettelig kan blive draget med ind i den uheldsvangre Krig,